

EL DIA QUE EM VAREN ENTERRAR

A vegades 'es somien coses ben estranyes. Tan estranyes que semblen ridícules. Jo no sé què ho fa, però crec tenir una especialitat en somiar extravagàncies.

L'altre dia, més ben dit, l'altra nit, vaig somiar que m'havia mort i que m'enterraven i, és clar, com que ho somiava, contemplava tranquil·lament la meua mort i el meu enterrament.

No sé de què vaig morir. Només vaig sentir que el metge, després de masegar-me de dalt baix, deia lacònicament:

—És mort.

I ja us podeu imaginar el drama...

La dona desesperada, els germans plorant i una invasió de veïns, parents i coneguts, que al veure'm de cos present, murmuraven consternats:

—Pobre Món... Sembla que dormi...

I tots es despedien amb la mateixa cançó:

—Si heu de menester res, ja ho sabeu...

Després, tot es desenrotllà normalment. Em varen vestir, em varen deixar estirat sobre el llit i a l'endemà vingueren els de la funerària i m'encaixonaren dintre un bagul fet a mida.

I arribà l'hora de l'enterrament. Les campanes brandaven llàstimosament... Quatre capellans es presentaren davant de casa, posaren el meu bagul dintre el cotxe, em portaren a l'església, feren les exèquies al meu cadàver i empreguèrem el camí del cementiri.

Al meu enterrament hi anava força gent i jo, tafaner, vaig volguer mirar la cara que hi feien. Ni mai que ho hagués fet... Quin desengany!

Vaig veure molts d'aquells que tenia per grans amics, i que hauria jurat que havien de sentir fonament la meua mort, que seguien alegrement, explicant xistos, parlant de cine, de futbol, i si arribaven a recordar-se de mi, era per penjar-me algun drapet al sol. Altres persones, poques, d'aquelles que no m'ho hauria pensat mai, seguien tristes i amb els ulls negats de llàgrimes. Quines coses més estranyes...! De cop el cavall ensopegà, el cotxe féu un sotrac i em vaig despertar.

Vaig fregar-me els ulls... Tenia el cap espès i el record d'aquell somni em féu meditar una estona... Vaig recordar-me dels que reien i dels que ploraven i heus-aquí la deducció que en vaig treure:

El món és un niu d'hipocresia. Moltes vegades el que creus més adicte serà el primer de traïr-te i de posar-te la soga al coll. Ningú pot fiar-se de ningú!... Tots portem a dintre el verinós reptil de l'orgull, de la difamació i de l'enveja.

Aquell somni tan estrany de la meua mort i del meu enterrament, m'ompli el cap de reflexions:

Per què som tan falsos? Per què no sabem ésser sincers?...

Que seria agradable la convivència si tots obréssim de bona fe! Si una persona pogués fiar-se d'una altra. Si els amics fossin vertaders amics al davant i al darrera... Si els que quan pots sentir-los t'enlairen fins als núvols, quan no pots sentir-los no et fessin blanc de les seves murmuracions... En una paraula: si els homes fóssim HOMES, llavors sí, el món seria una bassa d'oli!

Però dissortadament no és així. Què hi farem! Les coses són com són i no com voldriem, i un, encara que somiï que l'enterren, ha de carregar-se de paciència i bellugar-se fins a l'últim moment...

RAMON FERRER MONTPLET

LUIS RECARENS

Le ofrece el mueble moderno en todas las clases, estilos y precios.

Fotografías murales, textóleos y demás artículos para decoraciones.

EXPOSICION: Camprodon, 63

ALMACEN Y VENTAS:

Calvo Sotelo, 65

ENCARGOS: Bern, 4 Teléf. 86

L'autèntic
PA
DE PESSIC
en

pastisseria
MIR

Camprodon, 8

Telèfon 20

ARBUCIAS